

 HARLEQUIN[®]

HISTORICKÁ
ROMANCE

SOPHIA
JAMESOVÁ

Jizvy zrady

SOPHIA JAMESOVÁ

JIZVY ZRADY

PŘEKLAD

ERIKA RUMPLOVÁ

Milá čtenářko,

setkáváme se poprvé v novém roce 2026 a já věřím, že jste stejně jako já zvědavá, co nám ten nový rok přinese. Jaká nová či staronová setkání nám přichystá, jaké nás čekají výzvy a nová poznání. Změnám se člověk neubrání, a tak je třeba je brát jako nové příležitosti a podobně jako mé hrdinky lednových povídek Provdaná ve spěchu a Jizvy zrady jim čelit s trpělivostí, grácií a humorem. A pokud máme někoho, na koho se můžeme usmát a říct mu, že ho máme rádi, pak jme šťastlivci a neměli bychom na to zapomínat.

S láskou

Váš Harlequin

Sophia Jamesová

JIZVY ZRADY

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Scars of Betrayal

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin(UK) Limited, 2014

Překlad:
Erika Rumplová

Odpovědný redaktor:
Bohdana Hyťhová

© 2014 by Sophia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2026 (Jizvy zrady: 2016 by HarperCollins Polska sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, živými či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Historická romance jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN: 978-83-291-2260-3 (EPUB)
ISBN: 978-83-291-2261-0 (MOBI)
ISBN: 978-83-291-2262-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Londýn, červen 1851

Po širokém schodišti paláce Albiho de Clare scházel Nathanaël Colbert.

Cassandra Northrupová si byla naprosto jistá, že je to on. Ani v nejmenším o tom nepochybovala.

V jedné chvíli ji zalila neskonalá hrůza a zároveň naprostá, neuvěřitelná úleva.

Táž postava a výška, tytéž černé vlasy bez jediné stopy po šedi, i když nyní kratší... Ne, nemůže se mýlit. Je to on. Skoro se nemohla nadechnout. Prudce jí zmítaly pocity viny a hněvu, jež v sobě tlumila tak dlouho, pocity, které se střádaly a jimž bránila vystoupit na povrch.

Po jeho boku scházel lord Stephen Hawkhurst a smál se něčemu, co právě Colbert řekl. Cassandre se tomu přece jen nechtělo věřit a zatočila se jí z toho hlava. Co tady vůbec dělá, v přední londýnské společnosti a vyšňořený jako anglický lord? Co pohledává ten Francouz v plesovém sále v paláci Albiho de Clare? Nic z toho jí nedávalo smysl, ničemu nerozuměla, něco tu nehrálo a uvádělo ji to v naprostý zmatek, který nedokázala zvládnout.

Roztřesenými prsty sevřela modrozelený porcelánový střep, který nosila kolem krku. V uších jí prudce bušila krev a dělalo se jí nevolno. Co všechno to pro ni znamená či spíše bude znamenat? Jaké to bude mít následky?

Nenápadně rozevřela vějíř, zakryla si obličej a odvrátila se od pravděpodobného směru jejich pohybu. Musí odtud zmizet dřív, než si jí všimne. Musí utéct, ale něco podobného se jí v současném šoku jevilo stále neproveditelnější.

Maureen ji uchopila za ruku. „Jsi nějak bledá, Cassie. Není ti něco? Jsi v pořádku?“

Cassandra jí byla za oporu vděčná. „Naprosto, neboj, Maureen. Všechno je v nejlepším pořádku,“ odpověděla rádoby vesele. Ani sestra neznala všechny podrobnosti toho, co se před lety událo na jihu Francie. Nikomu se s tím nesvěřila. Je to jen její soužení a její hanba.

„Ale nevypadáš na to.“

Pud sebezáchovy se konečně probral k životu, počáteční šok zatroubil na ústup před rozumem. Při letmém pohledu mě Colbert jen těžko pozná, usoudila. Rozhodla se, že odejde co nejdříve, ale musí odejít tak, aby to nevyvolalo žádné otázky. Hlavně v budoucnu...

Budoucnost. Už při pomyšlení na ni ztuhla. Má vůbec ještě nějakou budoucnost, jestliže ji Colbert pozná? Najednou měla pocit, jako by tady v plesovém sále stála ve stejných šatech, v nichž ji tehdy poprvé spatřil. Události, k nimž došlo bezmála před čtyřmi roky, jí prudce ožily v paměti a s nimi všechen hněv i strach a lítost.

Ne. Dnes je už silnější. To zvládne, jenom

žádný strach. Teď hezky vykročí, bude se vzdalovat do chumlu lidí, opatrně a klidně, aby na sebe neupoutala pozornost. Ztratí se panu Colbertovi z očí. Už se naučila být ve společnosti nenápadnou, stalo se jí to druhou přirozeností. Jen tak dokázala přežít, jen tak se jí podařilo vklouznout do světa, o němž se domnívala, že do něj již nikdy patřit nebude, do světa, v němž se přísně dodržují pravidla a vládne pevný řád.

I šaty jako by odrážely její nenápadnost, neokázalá holubičí šed', na které oko nespočine. Slečinky z lepších rodin kolem ní přímo kvetly – jako záhony v parcích – a zářily barvami, žlutě a růžově a bleděmodře, živůtky, rukávy a lemy jim zdobily samé krajky a volánky. Její šaty, jen polní býlí proti veškeré té nádheře, jí pomáhaly unikat pohledům druhých.

Uplynulo pět vteřin, po nich dalších pět. Už se cítila jistější. Konejšivě ji omýval dav, zvolna vplouvala do jeho proudu.

Všechno je v pořádku, je to dobré... pořád ještě je všechno v pořádku.

Přehlédla místnost, ale Colberta už nikde neviděla. „Mám takový pocit, že jsem měla zůstat doma, Maureen,“ otočila se k sestře. „Ty na rozdíl ode mě zvládáš tyhle společenské události podstatně líp. Nehněvej se, ale pro mě je to jenom ztráta času.“

Maureen se zasmála. „Nemysli si, že mě ty večírky a plesy nějak baví, nesnáším je stejně jako ty, ale co jsem měla dělat? Pan Riley si nedal říct a mermomocí trval na tom, že pozvání platí pro nás obě. A jeho peněženka je přece tolik štědrá.“

„Nu dobrá... Ale jestliže se tu dosud neukázal, pak pochybuju, že se dozví, že jsem nepřišla.“ Nutně

potřebovala odejít, musela se prostě rychle dostat k východu, i kdyby se svět stavěl na hlavu. Bolest v ní sílila.

Tehdy Nathanaëla Colberta milovala – z plné hloubi svého pokaženého života.

Když pomyslela na to, co se stalo potom, musela polknout, ale hned se zase ovládla. Ne tady a ne teď, ty huso hloupá, napomenula se. A proto nasadila radostný úsměv, poslouchala, jak Maureen horuje o nádhře sálu a šatů a rozplývá se nad řadou tvarovaných stromků rozestavěných před hudebníky, kde měly vyvolávat dojem přírodní scenérie. Svět fantazie, svět, v němž je možné doslova všechno, vlídnější a líbeznější svět stranou všeho pochmurného, přízemního a nečistého. Všude kolem ní šveholily radostné hlasy, lehká a bezstarostná konverzace lidí, kteří nemají v životě mnoho starostí. Pokud je vůbec něco trápí, pak jen to, co si vzít na sebe při další společenské události nebo jak naložit se štedrým dědictvím po nedávno zesnulém strýci.

Její pozornost upoutal podivný zvuk nad hlavou. Zvedla hlavu a připadalo jí, že jeden z lustrů se zachvěl, až skla o sebe zacinkala. Co když ta skleněná nádhra spadne? Z hrůzy, že se něco takového může každou chvíli stát, jí vyschlo v hrdle. Všimla si toho jenom ona? Nešálí ji smysly? Jestliže vykřikne, upoutá na sebe pozornost, jíž se tolik snaží vyhnout, ale při pomýšlení, že by někdo přišel o život... Když na to neupozorní, bude jí to po celý život tížit svědomí.

„Pozor! Padá lustr!“

Vykřikla dostatečně silně, aby přehlušila okolní štěbetání, ale skupinka rozchichotaných debutanek vedle ní nezareagovala dostatečně rychle. Umně

zdobený lustr dopadl se všemi lístky a květy hlučně na dlaždice a jedním ramenem zasáhl do nohy půvabnou plavovlásku.

Zavládl zmatek. Cassandra se rozběhla k nešťastnici a klekla si u ní ve stejném okamžiku, kdy totéž učinil ještě někdo jiný a zavadil o ni.

Monsieur Nathanaël Colbert.

Těsně vedle ní.

Otočil hlavu. V jeho očích viděla bezbřehý hněv. V těch šedých očích s pouhým náznakem modré barvy. Celá předchozí snaha o rovnováhu a rovnováhu byla rázem tatam a vystřídala ji holá panika, když spatřila i linii čelisti přefaté jizvou. Jizvou, kterou mu způsobila její ruka. Když tu ránu viděla naposledy, crčela z ní krev a stékala mu na košili. Chtělo se jí natáhnout ruku a přejet po jizvě prsty, jako by tím něžným dotykem chtěla dát najevo, jak moc ji to mrzí. Byla si však jistá, že něco takového by určitě neuvítal. Těžko by pochopil, že se tak stalo pouze pro jeho dobro.

Jeho fyzická blízkost jí mámila smysly, ale nářek plavovlásky ji rázem navrátil do přítomnosti. Teď není vhodný čas myslet na důsledky setkání s Nathanaëlem Colbertem. Sklonila pohled na ránu, pevně položila dlaň pod pěkně tvarované koleno a krev jí stékala po ruce na sukni a podivně se mísila s holubičí šedí.

„Nehýbejte se, klidně ležte. Silně krvácíte. Musíme to krvácení zastavit.“

Na ta slova dívka zanaříkala ještě hlasitěji a Cassandřinu volnou ruku sevřela jako ve svěráku.

„Zemřu?“ pípá.

„Kdepak. Člověk může klidně ztratit dvacet procent krve a jediné, co nanejvýš cítí, je trochu zima.“

Zavadily o ni šedé oči. V tom pohledu nebylo ani za mák vřelosti.

„A kolik myslíte, že jsem jí už ztratila?“ Dívčin hlas se chvěl vzrůstající panikou.

Cassandra si pozorně prohlédla poraněné místo, nadzvedla kotník a podívala se na loužičku pod ním.

„Asi tak polovičku toho množství, takže bude jediné moudré, když budete klidně ležet.“

Raněná na ta slova zaječela tak hlasitě, až Cassandra zalehlo v uších.

„Jsem si jistý, že zas tak vážné to nebude, slečno Forsythová.“ Hlas, který se jí ve snech ozýval už tolik let, zněl rozvážně a klidně. Žasla, jak dobře mluví anglicky. Pečlivě si dával pozor na správnou výslovnost. Francouze by v něm jistě nikdo nehádal. Srdce se jí zběsile rozeběhlo a dostala na sebe vztek.

„Nuže, vzhledem k tomu, že máte ošklivě rozseknutou holeň, je teď nejdůležitější, abyste...“

Koutkem oka zaznamenala jakýsi stín a hned nato ji zahalila tma.

Sandrine Mercierová? A mluví tak dokonale anglicky? Ležela před ním zasažená stropním štukem a v bezvědomí. Znovu ho zaplavila nechuf. Ta ženská se vůbec nezměnila. Jen další klam a další lež.

Ležela na boku, řasy působily v kontrastu s dlaždicemi delší, vlasy měla nyní naopak kratší. Jakoby hebčí... Stále byla štíhlá. A krása, jejíž příslib tehdy pozoroval, stačila plně vykvést.

Zatraceně.

Chtělo se mu vstát a odvrátit se, ale kdyby tak učinil, vzbudilo by to nejružnější dohady, a to bylo to poslední, co by si přál.

Lydia Forsythová teď skučela z plna hrdla, ale krváčení i bez ošetření polevovalo. Už se k ní přihnal doktor a s ním nadmíru rozrušená matinka, nemluvě o houfu přátel a přítelkyň.

Nad Sandrine se skláněl pouze on a jakási neznámá dívka se zachmuřeným čelem a s velkýma tmavohnědýma očima zalitýma slzami.

Pán domu, Albi de Clare, si k němu přidřep. „Pro pánakrále, absolutně nechápu, jak se to mohlo stát! Ty lustry připevnili teprve před pár měsíci a všichni se dušovali, že drží pevně a že jsou naprosto bezpečné. Přímo se zapřísahali, mizerové jedni. Že bych se prý na nich mohl klidně houpat! No nic, to si s nimi hezky vyřídím. Kdybyste ji mohl zvednout, Nathanieli, hned vedle je místnost, kde bude mít klid a soukromí.“

Opět se jí musím dotknout. To je jako za trest.

Když ji vzal do náruče, hnědozelené oči se otevřely a upřeně se na něj zahleděly.

„Já ale... já obvykle neomdlévám,“ pronesla nezřetelně.

„Ani teď jste neomdlela. Pouze jste dostala do hlavy kusem omítky.“

Celá se chvěla panikou a odvrátila hlavu. Vešel s ní do jakéhosi menšího salonu a opatrně ji položil na pohovku. V té chvíli měla pouze jediné přání: aby místnost opustil a nechal ji o samotě.

„Mezi hosty je můj osobní lékař Collins, Nathanieli, ten, který právě ošetřuje slečnu Forsythovou,“ promluvil tlumeným hlasem Albi de Clare. A Nathaniel sledoval, jak Sandrine Mercierová těká očima a zaznamenává dva zvědavce, kteří vešli za nimi. „Hned tady bude.“

„Ne!“ Už shodila nohy na podlahu, posadila se a držela si hlavu v dlaních. „Prosím, neobtěžujte se a nevolejte ho, pane. Nepřeji si žádný rozruch, a navíc se teď už cítím mnohem, mnohem... líp.“ Při posledním slově vstala a hned nato dosedla tvrdě na pohovku. Nad rtem se jí perlily kapičky potu.

Albi de Clare však na její námitku nedbal. „Doktor Collins je už tady!“ zvolal. „Pane doktore, byl byste tak laskav a podíval se ještě na tuto dámu? Zdá se, že slečnin zátylek přišel do styku s padající omítkou.“

Starý lékař si odložil koženou brašnu na stolek vedle pohovky, poté pomaloučku vytáhl z kapsy brýle a takřka obřadně si je nasadil na nos.

„Jistěže, pane de Clare,“ přikývl a pohlédl na Nathaniela Lindsaye. „V sále mi říkali, že jste byl na místě jako jeden z prvních, lorde Lindsayi. Byla tato mladá dáma v bezvědomí dlouho?“

„Jenom pár vteřin,“ odpověděl Nathaniel. „Jakmile jsem ji zvedl, rázem se probrala.“ Všechno je jednoduché a prosté. Všechno složité a spleť přijde až později.

Lékař si sedl proti ní a zvedl dva prsty.

„Kolik prstů vidíte, mé dítě?“

„Čtyři.“

Dívka vedle ní zavrtěla hlavou a Sandrine se na ni zmateně podívala.

„Tři. Dva,“ hádala.

„Bolí vás hlava?“

„Jen trošku.“

„Nemáte otupělou pravou ruku?“ Neodpověděla, jenom si zaryla nehty do nadloktí.

Ve dveřích se tlačil hlouček zvědavců. Sandrine,

zakrvácená od první oběti, působila zmateně a zranitelně. Zároveň se začala třást. To nevypadalo dobře. Nathaniel Lindsay si svlékl krátký kabát a položil jí ho přes ramena. Šok může být stejně nebezpečný jako zranění. Nenáviděl sám sebe, že má o ni takovou starost.

„Teplo vám pomůže,“ poznamenal.

Teprve teď si všiml přívěsku na jejím krku, toho přívěsku, který jí věnoval v Sainte Estelle, než ho zradila. Šedá látka živůtku poklesla a odhalila úbočí jednoho ňadra. Dívka, jež vešla do salonku s nimi, zrudla jako pivoňka, hbitě přiklekla a živůtek jí upravila.

„Jen klid, nehýbej se, Cassie.“

Cassie? Jaká Cassie zatraceně? Hněv v Sandriniých očích plál hlubokou a děsivou zelení.

Úvahy přerušil hlas Albiho de Clare. „Když budete, Nathanieli, tak hodný a doprovodíte slečnu Cassandru tudy, čeká tam kočár. Slečno Northrupová, byla byste tak laskava a vzala sestřinu kabelku a následovala nás?“

Northrupová? Maureen a Cassandra Northrupovy? V tom případě jsou to dcery lorda Cowpera! Zatraceně... Byl z toho poněkud zmatený.

Když Albi de Clare zmínil její jméno, oči jí zamžikaly jako na poplach.

„Nepotřebuji žádnou zvláštní pomoc, pánové. Ke ko- ke kočáru mě může klidně dovést sestra.“

Na ta slova k ní Maureen okamžitě přistoupila. Zcela zjevně byla ráda, že v té místnosti se všemi zvědavci a s tím trapným tichem může něco dělat.

Když odešly, zůstala po nich pouze vůně jakési květiny, kterou nedokázal pojmenovat.

Bolehlav? Náprstník? Konvalinka? Všechny jedovaté a smrtelné.

Albi de Clare za nimi hleděl se svažtřeným čelem. „Ať si o sestřách Northrupových říká kdo chce, co chce, jsem toho názoru, že při troše času a troše snahy by ty běžné tuctové krásky dokázaly srazit ze hřadu. Chodí však bohužel jen zřídka do společnosti. Jejich matka prý byla taky vyhlášená krasavice. Mám pocit, že mají ještě jednu sestru. Ta už je vdaná a žije někde ve Skotsku. Nějak si nevzpomínám, jak se jmenuje. Ten kabát budete muset nějak získat napátek...“

„Patrně ano,“ prohodil tupě Nathaniel Lindsay.

„Bydlí v Upper Brook Street, v Avalonu. Tu hrůznou stavbu nemůžete minout...“

Nathaniel ho dál neposlouchal, vešel do sálu a hned se k němu hrnuly nejčerstvější a nejkrásnější debutantky letošní sezóny. Mladé ženy s vybraným vkusem a dobrým původem, s dokonalou a bezúhonnou minulostí.

Usmál se na ně a směle k nim zamířil.

Cassandru bolela hlava jako střep a ve vlasech měla prach, ale bylo přece mnohem důležitější věnovat se té zraněné dívce, než se starat o vlastní bolístky.

Takže lord Lindsay...

Lékař ho tak oslovil a Albi de Clare mu říkal Nathanieli. Lord Nathaniel Lindsay, v tom případě se jedná o dědice hraběte ze Saint Auburnu. Nedokázala tomu uvěřit, její rozum se zdráhal přijmout skutečnost, že její zachránce z Nay, ten muž se zjizveným tělem a bleskurychlými reflexy, je nyní naparáděný a uhlazený lord, známý v celé Anglii bohatstvím

a vlivem. Příslušník rodu, jehož počátky spadají do šera dávných věků.

Když unikla zvědavým pohledům, cítila se podstatně lépe. Zapůjčený vlněný kabát příjemně hřál a zastavil v ní třas. Rovněž cítila jeho vůni, i v kočáru. A kdyby sestra neseděla těsně vedle ní, nadechovala by se té vůně lačně dál, opájela by se jí, dovolila by jí, aby ji ještě víc vzrušovala a vyvolávala v ní touhu po něm.

Je to však vůně muže, který ji může několika slovy zcela zničit.

Kůže na šíji ji pod těžkou vlnou štípala, nemohla se už dočkat, až se svlékne a vstoupí do mělkého bazénu v Avalonu. Do matčina bazénu. Alysiny šaty tam stále ještě visely na háčku a korálkový náhrdelník dál ležel na křesle zdobeném zlatými lístky. Otec trval na tom, aby všechno zůstalo tak, jak bylo za jejího života.

„Lord Lindsay se do společnosti vrátil teprve nedávno, ale už jsem o něm slyšela všelijaké historky.“ Maureen se na ni pozorně zahleděla a Cassandra věděla, že celá hoří potlačovanou zvědavostí.

„Historky? Jaké historky?“

„Povídá se, že nějakou dobu strávil ve Francii. Nečetkala ses tam s ním náhodou? Měla jsem takový dojem, jako bys pro něj nebyla zase tak úplně cizí.“

Cassandra zavrtěla hlavou. Pravda je až příliš děsivá, než aby se o ní dalo mluvit. Přitáhla si kabát újeji a vyhlížela z okénka.

Pamatoval si ji, věděla, že ano, o tom se nedalo ani trochu pochybovat. Usmála se. „To se ti jenom zdá,“ snažila se udržet sestřinu zvědavost na uzdě a současně jí bylo jasné, že se od něj musí držet co nejvíce stranou.

Když se před nimi ukázala světla Avalonu, přišlo jí to jako vykoupení.

Nathaniel Lindsay hleděl na tu kuriózní budovu. Měsíc jako by svým svitem leštil střechu a zvýrazňoval štíty a arkýře.

Gotika, a tady v Londýně! Dokonce i na stromy jako by dopadala strohost a chlad Avalonu. Shodily už něco listů, a přitom teprve začínalo léto a do podzimu bylo ještě hodně, hodně daleko.

Neměl tady co dělat, vůbec sem neměl chodit, ale vedly ho vzpomínky, ta naprosto klidná, chladná zrada v jejím hlase, když ho v Perpignanu odsoudila k smrti.

„Já ho skoro ani neznám, ale je to francouzský voják, možná bude lepší, když ho necháte naživu. Ale dělejte, jak myslíte, mně je to vážně jedno.“

V duchu zaklel. Už se obracel na zpáteční cestu, ale tu spatřil bledý obrys jakési postavy se svící. Kráčela prvním patrem, sešla po schodech, pak zvolna vyšla pod krytý vchod a vyhlížela do temna noci.

V žádném případě ho nemohla vidět, protože stál ve stínu cihlové zdi. Ale na tu vteřinku, než sfoukla plamínek, jako by se celý svět utápěl v denním světle a ona mu hleděla přímo do duše.

Poté se opět ujala vlády tma a za Sandrininými zády se otevřely dveře. S někým chvíli hovořila a pak se vrátila do domu.

Jeho svět občas vyvrhoval přízraky minulosti jako moře trosky lodí, ale nikdy tolik znepokojivé jako Sandrine Mercierovou.

Ve dvaceti letech už nevydržel věčné dědečkovy plísňení, že je budižkničemu a že jeho, hraběte ze

Saint Auburnu, Bůh z neznámých důvodů potrestal tak nemožným dědicem. Odešel z domova a přidal se k uzavřenému společenství mužů pracujících pro britskou tajnou službu, mezi něž už tou dobou patřil i jeho přítel Stephen Hawkhurst.

Tehdy bylo třeba mimo jiné zjistit, jaká je pravděpodobnost, že by se francouzská a španělská Koruna spojily sňatkem. Proto Nathaniela vyslali do Francie, neboť dokonalá znalost obou jazyků mu umožňovala snadný přístup do tamní vyšší i nižší společnosti.

Vztahy mezi Francií a Británií byly pak stále napjatější, někdejší spojenectví se bortilo a v jeho troskách zavládla atmosféra podezřívání, nedůvěry a strachu. Jednotný blok Francie a Španělska by uvrhl Británii do izolace a podstatně by oslabil její mocenské postavení v Evropě.

Nathaniel dostal za úkol, aby takříkajíc zkoumal vody, navázal kontakt s hrstkou Francouzů, kteří pracovali pro Británii, a dohlížel na jednání spojení, jemuž nebylo radno příliš důvěřovat.

Při zjišťování pravděpodobnosti takové aliance musel i k madridskému dvoru. Když se pak přes Pyreneje vracel do Paříže, dozvěděl se, že jeden z britských agentů byl cestou do Bayonne zavražděn. Zahájil pátrání po jeho vrahovi, a to ho zavedlo k francouzským banditům poblíž Lurd.

A tam se v jedné usedlosti u obce Nay setkal se Sandrine Mercierovou.

Cassandra věděla, že je tady, že se skrývá pod rouškou noci. Stejně tomu bylo i v Nay, když se plný odhodlání, hrozivý a nebezpečný objevil v tom zmatku.

V černi jeho vlasů se tehdy odráželo poslední světlo dne. A vysvobodil ji ze spárů Antoina Baudoina.

Při tom jménu se otřásla a vzpomněla si opět na Céleste. Kdyby k tomu všemu došlo o týden dříve, její sestřenice mohla žít, protože by zachránil i ji. Ani ve snu by ji tenkrát nenapadlo, že je to Angličan. Ti zatracení francouzští lotři to také netušili, podle přízvuku se domnívali, že pochází odněkud ze severu.

Nathanaël. Tak si říkal. Monsieur Nathanaël Colbert. Takže aspoň to křestní jméno bylo pravé. Ruce měl tehdy hrubší, samý mozol jako dělník nebo rolník, nikoli takové hebké jako nyní, lordovské. Přesto však nosil na pravém prsteníku stejný prsten se zlatou krokví v modrém poli...

Za zády zaznamenala jakýsi pohyb a otočila se.

„Milostpaní, nezlobte se, ale Katie pláče a Elizabeth ji nedokáže utiřit.“

Ve dveřích stála služebná Constance a tvářila se ustaraně. Cassandra pustila z hlavy myšlenky na minulost a spěchala za ní.

Dnešek je samý zmatek a z velké části za to může lord Lindsay. Bylo jí to nad slunce jasnější, ale nyní nad tím nemůže příliš uvažovat. Má důležitější věci na starosti.

Její komorná Elizabeth byla v přístavku v zadním traktu domu, tam, kde se ubytovávaly ženy, které potřebovaly na jednu nebo dvě noci střechu nad hlavou, než budou pokračovat dál. Omývala spáleniny na tenoučkých nožičkách. Další malá nešťastnice, která přišla k úrazu při pokoutních londýnských kšeftech s dětmi.

„Ujistila ses, že máš skutečně čisté ruce, Lizzie, než jsi jí sahala na rány?“

„Ano, milostpaní.“

„A použila jsi dezinfekční roztok?“

„Přesně jak požadujete, milostpaní.“

Roztok byl v místnosti ostatně stále ještě cítit, ostře a silně, jako by pronikl do všech koutů. Cassandřina francouzská matka Alyse vždy trvala na bezpodmínečné čistotě a tuto zásadu vštípila i svým dcerám.

Cassandra si pečlivě umyla ruce mýdlem, osušila si je a sáhla dítěti na čelíčko. Děvčátko dostalo horečku, tváře jí jen hořely.

Sebrala z háku u dveří čistou zástěru a ovázala si ji. Připravila si suroviny a začala je mělnit v hmoždíři. Doufala, že tento lék zabere. Naučila ji ho matka. Touto činností se nedobrovolně vrátila do jiné doby a na jiné místo.

Táhlo jí tenkrát na osmnáct, byla stále ještě mladická dívka, plná nadějí a opojená možnostmi, jaké nabízí život.

Naprosto bláznivá.

Zcela naivní.

A zdrcená, protože mohla za matčinu smrt.

DRUHÁ KAPITOLA

Nay, jihozápadní Francie, říjen 1846

Neznámý muž se zastavil ve stínu stromů a soustředil se. Poznala to podle jeho postoje. Srdce a dech zklidnil zřejmě pouhou silou vůle. Potom tasil dýku a vyrazil.

Mezi životem a smrtí byla tenoučká hranice a Cassandra se pomalu smiřovala s myšlenkou, že ji co nevidět překročí i ona.

Dýka, kterou předtím sebrala ze země, jí pevně seděla v pěsti a vítr měla v zádech. Jako levák jsem ve výhodě, dodala si odvahy a zaútočila. Teď, nebo nikdy!

Neznámý však její útok pohotově vykryl a bláto pod nohama dokonalo zbytek. Jak padala, klobouk jí odletěl a rozpustily se jí vlasy. Když k ní přiskočil, viděla mu v očích nevíru, váhání a zmatek. Dýka prudce změnila směr a minula štíhlé hrdlo, bledě svítící do zšeřelého dne.

Výstřel za ní byl hlasitý, až příliš hlasitý, a na vteřinku ucítila zápach střelného prachu. Potom se neznámý skácel s olovem v těle.

Klidně mě mohl zabít, pomyslela si, když se zvedala a sbírala klobouk. Nic mu nebránilo.

Proti své vůli mu pohlédla do tváře. Bláto ani blest smrti nedokázaly zakrýt jeho krásu. Přála by si, aby byl starý a šeredný, aby to byl muž, na něhož klidně zapomene, jenže v jeho případě to nešlo tak snadno. Měl plné rty, dlouhé řasy a důlky v tvářích.

Muž, který v boji nedokáže proříznout ženě hrdlo... Taký takový bloud jako ona? Pocítila stud nad marností jeho gesta a už se od něj odvracela. Dříve by nebyla tak lhostejná, patrně by plakala kvůli zmařenému životu, kráse a dobrotě. Dnes ale ne.

Tu k jejímu ohromení pohnul rukou.

„Je naživu!“ Jakmile ta dvě slova vyslovila, už toho litovala.

„Tak toho hajzla zabij. Doraž ho! Dělej!“

Nahmatala mu na hrdle tep. Byl silný, život dál proudil v těle poznamenaném ranami. Zvedla dýku. Cítila, že Antoine Baudoin ji zezadu bedlivě sleduje, a proto mu náhlým pohybem stranou zakryla výhled. Potom s divokým výkřikem prudce bodla. Dýka se zaryla do země.

„Dělej, co můžeš, Bůh ti pomoz,“ zašeptala do větru, deště a šedé, prázdné nicoty a vytrhla dýku. V noci přijde sníh. Ten člověk tak jako tak nemá naději. Otřela si dýku o kalhoty a namáhavě vstala.

„Tos udělala dobře, *ma chère*.“ Baudoin k ní přikročil a přejel jí rukou po nadrech. V ústech cítila hořkou pachutí hněvu, který jí byl v posledních měsících nerozlučným společníkem.

Věděla, co bude následovat, stačilo se jen podívat, jak se mu chlípně lesknou oči. Věděla to už ve chvíli, kdy ji popadl za ruku a chtěl si ji odvléct stranou. Naoko se mu podvolila a on celý vzrušený zcela zapomněl, že předmět jeho chůtí dále svírá dýku.

To neměl dělat. Dopustil se tak osudné chyby. Když s ní smýkl na zem a brutálně se na ni vrhl, čepel mu zajela mezi žebra a pronikla do srdce.

Odvalila ho ze sebe do bahna a vstala. Tvrdě mu dupla na pravici, až mu zamáčkla prsty do země.

„To máš za všechno, ty ničemo.“

Svůj hlas skoro nepoznávala. Cítila, že se jí zmocňuje nebezpečná panika, a zoufale se jí snažila zdolat. Na pomoc mi přijde sníh, utěšovala se, zcela určitě, o tom byla přesvědčena, stačilo podívat se na oblohu. Všechny stopy zakryje bílá pokrývka a zima teprve začíná...

„Správně jste udělala...“ Ten zvuk byl tichý, takřka zanikl v kvílení větru, byl to vzdech, šepot, vydral se z hrdla s nesmírnou námahou a navzdory velké bolesti. Prudce se ohlédla.

Muž, který na ni předtím útočil, měl šedé oči podlité krví a na obočí pot. Když se pomalu zvedl, uvědomila si, že je mnohem mohutnější, než se jí původně zdálo. Pod kabátcem se mu rýsovaly svaly.

„Zabila jste ho velice čistě, *mademoiselle*, a milosrdně,“ poznamenal a shlédl na Antoina Baudoina, ale nebyl to kompliment, spíš výčitka. „To já bych ho zabil pomaleji, aby trpěl.“

Jako by věděl, jak moc Baudoina nenáviděla. Ale náznak soucitu v jeho očích ji rozeznil. Už žádný muž nesmí mít nad ní moc.

„Tumáte.“ Podával jí stříbrnou čutoru. Zátku zdobil jakýsi znak. „Napijte se. Pomůže to.“

Původně chtěla ruku s čutorou odstrčit, ale vlády se už ujal rozum. Dostat se přes hory do bezpečí bude náročné. Pošetilci to nezvládnou, ale ona pošetilec není.

Pálenka ji příjemně zahřála. Cítila, jak se jí oheň propaluje přímo do žaludku. Ten erb na zátce ji překvapil. Ukořistil čturu v nějaké šarvátce? Obral o ni někoho, kdo ji už nebude potřebovat?

„Kdo to byl?“ zeptal se a ukázal na mrtvolu.

„Bandita. Jmenoval se Antoine Baudoin.“

„A ti ostatní?“

„Jeho lidé.“

„To jste s nimi byla sama?“ V očích mu zahořel divoký plamen hněvu. Nedokázala posoudit, zda se hněvá kvůli sobě, nebo kvůli ní. Nyní působil úplně jinak. Nepamatovala si, že by kdy viděla nebezpečnějšího muže.

„Přestaňte se už trást,“ promluvil, jako by jí četl myšlenky. „Neznásilňuju mladičké dívky.“

„Ale často zabíjíte muže, že?“

Její slova v něm vyvolala úsměv. „Zabíjet je snadné. Zato žít je těžké.“

Najednou se dostavil šok, všechna hrůza posledních měsíců ji připravovala o dech a o rozum. Je vražedkyně. Je vražedkyně a nemá kam utéct a nemá naději, že se kdy dostane do bezpečí.

Ten člověk se mýlí. Těžké je všechno. Život je ponižující, vyčerpávající a hanebný. A ona je nyní na jisté cestě do pekel.

Neznámý si pořádně zavdal z čtury a opět ji zátkoval. Poté si svlékl kabát, rozprostřel jej na zemi a vyhrnul si košili, aby se podíval na zranění. Z rány nad kyčlí vytékala krev.

Baudoinův zásah, pomyslela si. Stačilo málo, a byl by po smrti.

Rozhlédl se, došel k jednomu mrtvému, opatrně se sehnul, odřízl si z jeho podolku pruh a natrhal ho na

dlouhé bílé proužky. Během okamžiku svázel proužky důmyslnými uzly a hned nato si začal obvaz ovíjet pevně kolem pasu.

Uvědomovala si, že ho to zranění musí hodně bolet, ale jediným slovem, gestem nebo výrazem to před ní nedal najevo. Když skončil, stáhl si košili, zastrčil si ji do kalhot, shýbl se pro kabát a oblékl si ho.

Potom vešel do domu. Slyšela, jak si v něm razí cestu, jak převrací a rozbíjí nábytek a vytahuje zásuvky. Zcela určitě něco hledá, ale za živého boha si nedokázala představit co. Peníze? Zbraně?

Netrvalo dlouho a vrátil se. S prázdnýma rukama. To, co hledal, nenašel.

„Mám namířeno do Perpignanu,“ obrátil se k ní, „to pro případ, že by se vám chtělo jít se mnou.“ Vrazil si za opasek pistoli a růžek s prachem a dýku vsunul do kožené pochvy.

Už se snášela noc a stromy kolem paseky tmavly a působily ještě zlověstněji. Jako nepřátelské šiky. Vozík, s nímž se vloudil do osady, stál kousek stranou i se zbožím, které nabízel: pytle mouky a cukru a mezi nimi hrnce, pánve a štůcky látky.

Neměla nejmenší představu, co je zač nebo co dělá v Nay. Možná je to mnohem větší ničema než kdokoli z banditů, ale také to může být čestný a slušný člověk jako její otec a strýc.

Před ní se ze stromu pomaloučku snášel list a třepetal se ve větru.

Když ukáže řapíkem ke mně, nepůjdu s ním, rozhodla se a lístek tiše spočinul v blátě a řapíkem ukazoval přímo na ni. A když bude naléhat, abych s ním šla, obrátím se a půjdu opačným směrem.

Neznámý se však otočil k pásu křovin za nimi a zmizel v zeleni. V blátě zůstaly stopy po vozíku.

Je to přece jen možnost, pomyslela si. Naposledy se rozhlédla kolem sebe, pak se shýbla pro uzlíček a odhodlaně za ním vykročila do šera.

Uvázat si kravatu není zase taková hračka, jak by jeden řekl, pomyslel si Nathaniel Lindsay. Rozhodně to nešlo tak snadno, aby si před odchodem mohl v klidu dopřát ještě jednu sklenku. Měl si říct Hainesovi. Hodiny už odbily desátou a Hawk jistě čeká. Letmo na sebe pohlédl do zrcadla a zakabonil se.

Pokud šlo o volbu oblečení, komorník Haines se dnes večer přímo překonal. Šílené odstíny vesty kontrastovaly s barveným hedvábím kravaty. Vytvořil z něj muže podle poslední módy, muže, který nemá na starosti nic jiného než zábavu. A o to přesně šlo. Uchopil šviháckou ebenovou hůlku, zatočil s ní a vykročil na chodbu. Když scházel po schodech, ještě se ujistil, že rukojeť hůlky půjde v případě potřeby snadno vytáhnout.

Z Francie se vrátil na jaře roku 1847 mnohem zdeptanější, než dával před ostatními najevo. Nikam ho už nevyslali a přeřadili ho do londýnské úřadovny. Přesně takovou změnu tehdy potřeboval. Směšné problémky se vzpurnými politiky nebo zkorumpovanými obchodníky byly po všech těch dobrodružstvích na pevnině hotová selanka.

Taková práce mu však vyhovovala pouze jako dočasná změna. Sledovat ničemy a předhazovat je zákonu hraničilo s nudou. Individua, která se domnívala, že mohou beztrestně překračovat zákon, odhaloval až příliš snadno.

Ba, je to tak, myslel si. Takovou práci by mohl dělat se svázanýma rukama a zavázanýma očima. Ale pak přišla náhlá změna. Před měsícem Temže vyplavila dvě ženy s proříznutým hrdlem. Mladé a celkem slušně oblečené ženy.

Nikdo je neznal. Nikdo je nepohřešoval. Žádný znepokojený příbuzný se neobrátil na policii. Jako by se v Londýně objevily odnikud, jako by si jich nikdo nevšiml. Samozřejmě až na vraha.

Jediné vodítko získal od jakéhosi kluka z ulice, který se mu zapřísahal, že viděl nějakého pracháče, jak si u doků svaté Kateřiny otírá o trávu zakrvácený nůž. Byl to prý vysoký a dobře oblečený pán, tvrdil ten kluk, a potom rychle zmizel v temných uličkách.

Tímto případem byl pověřen rovněž Stephen Hawkhurst a jeho pozornost upoutal jistý Venušin klub.

„Členové se scházejí každých pár týdnů. Jsou to pánové, kteří mají veliké zálibení v něžném pohlaví. Podle všeho si tam platí tanečnice a zpěvačky a vůbec všelijaké ženy, jež neshledávají nic pohoršlivého na tom, když se pro jejich potěšení obnažují.“

„Rozhodně bych nevylučoval, že ten klub využívají i k jiným, mnohem pochybnějším účelům,“ rozvíjel myšlenku Nathaniel Lindsay. „Zjistil jsem, že do něj patří řada mužů, které znám osobně nebo od vidění.“ V uplynulých týdnech bedlivě sledoval dění kolem klubu a žasl, kolik hodně známých pánů jej navštěvuje. „Ovšem s jakýmkoli obviněním budeme muset postupovat nesmírně opatrně, protože někteří z nich mají významné společenské a politické postavení.“

„Myslíš, že bude těžké se mezi ně vetřít a nevzbudit při tom pozornost?“ zeptal se Stephen Hawkhurst.